

[Finansministeren]

Jeg er enig med hr. Kent Kirk i, at hr. Lykketoft måske ikke er gået slet så langt i dag, som man gør det i SAMAK-rapporten, men ting tager jo tid, som Storm P. sagde, så det venter vi da gerne på.

Jeg synes, det afgørende er, at Socialdemokratiet er i selvransagelsesfasen og er parat til at se fordomsfrit på, hvordan man får driften af de områder, der skal være varetaget af den offentlige sektor, klaret på den bedst mulige måde.

Det er næsten blevet en formålsparagraf, vil jeg sige, i redegørelsen vedrørende holdningen til velfærdssamfundet og har været flittigt citeret af de fleste ordførere. Jeg har den fornemmelse, at alle faktisk har været glade for formuleringen. Nogle har søgt at give indtryk af, at man ikke kunne stole på den. Det har hr. Lykketoft, og det har hr. Jes Lunde i endnu større udstrækning. Det er der slet ikke grund til at beskæftige sig med. Ja, det er den meget klart formulerede holdning, som regeringen står for, de ændringer, som denne regering har foretaget gennem snart et år, hvor vi har haft en KVR-regering. De ændringer, firkloverregeringen foretog, har jo aldrig været så fundamentale, at man overhovedet kunne anvende dem i argumentationen som udtryk for, at man ville lædere den offentlige sektor. Det har de aldrig kunnet tages som udtryk for. Det er politisk demagogi, og jeg har fuld forståelse for, at det bliver anvendt i mange sammenhænge. Det kommer vi også til at opleve i den kommende uge, når vi skal diskutere indkomstoverførsler. Vi ved, det eksisterer, men det kan ikke bruges til at rokke ved fundamentet og den grundmålsætning, som er stillet op her, og det er nu et godt udgangspunkt at have.

Derfor kan hr. Lykketoft heller ikke sige, at det er et anslag mod den offentlige sektor, at regeringen har sagt, at vi skal reducere antallet af offentligt ansatte med 10.000 pr. år, så vi i år 2000 har 100.000 færre offentligt ansatte. Det er jo ikke rigtigt, hr. Lykketoft. Det er jo ikke et anslag mod den offentlige sektor eller velfærdssamfundet. Socialdemokratiet er også nødsaget til at forholde sig til, at arbejdskraftstyrken er for nedadgående fra midten af 1990'erne.

Jeg er af den opfattelse, og deri er jeg uenig med hr. Lykketoft, at der er blevet for mange i den offentlige sektor i forhold til den private sektor. Når det alligevel ikke er gået værre, så er det, fordi arbejdskraftstyrken gennem de

15-20 år, hvor den offentlige sektor har ekspanderet voldsomt, er vokset lige så stærkt som antallet af offentligt ansatte. Men i midten af 1990'erne vender det, og vi kan naturligvis ikke acceptere en kurve – medens der bliver stadig færre i den private sektor – der enten er uændret eller måske oven i købet stigende. Det er de problemstillinger, redegørelsen om deri offentlige sektor fra august sidste år beskæftiger sig indgående med.

Socialdemokratiet er derfor nødsaget til at forholde sig seriøst også til antallet af offentligt ansatte, og det må selvfølgelig først og fremmest ses i lyset af, hvor de offentlige udgifter er, og dermed hvor skattetrykkel skal være, men også i lyset af, hvordan arbejdskraftstyrken udvikler sig i de kommende år.

Hr. Lykketoft lagde megen vægt på, at der skulle være et godt samarbejde med de offentligt ansatte, og det lå mellem linierne, det blev måske ikke stærkt udtalt, men jeg opfattede, at det lå mellem linierne, at det gjorde regeringen jo ikke noget som helst ved. Det synes jeg er vigtigt at ramme en pæl igennem. Der er et meget, meget afslappet og godt samarbejde omkring disse ting. Det er der med hovedorganisationerne, det er der i samarbejdsudvalgene rundt på de enkelte arbejdspladser. Den modernisering, som har fundet sted i stigende omfang gennem de sidste 5-6 år, finder sted i et godt samarbejde med medarbejdergrupperne ude i samarbejdsudvalgene. Den drøftelse, som regeringen havde i forbindelse med handlingsplanen for afbureaukratisering med de offentligt ansattes hovedorganisationer, fandt sted i en afslappet og god atmosfære, fordi man også dér erkender, at der skal omstilling til. Derfor vil jeg gerne ramme en pæl gennem forsøget på at give indtryk af, at det blæser regeringen på. Det gør vi naturligvis ikke. Som enhver veldrevet privat virksomhed vil gøre det, må vi også gøre det i den offentlige sektor: omstille i godt samarbejde og i samspil med medarbejderne.

Der er nogle hovedproblemstillinger i øvrigt, som mange har været inde på, og som jeg synes er vigtige at kommentere. Regeringen siger i redegørelsen, at vi skal bruge den private sektor til løsninger af opgaver dér, hvor den private sektor er bedst til det. Så stiller hr. Lykketoft og også andre modspørgsmålet: Jamen der kunne jo også være nogle opgaver, som den offentlige sektor var bedre til at løse end den private.